

DE HULSTBESSEN,

door G. DE GRAAF.

Een kerstvertelling.

Met illustraties van NANS v. LEEUWEN

Een hoek van den grooten dokterstuin was nieuw aangelegd en beplant met allerlei heesters in het najaar. Riek en Wim hadden met hun neus er bij gestaan, toen de tuinman voor al die groote struiken gaten had gegraven in hun tuin, om ze daarin te poten. Ze waren graag overal bij, als er wat gebeurde, net als jullie. Ze moesten precies weten hoe die heesters heetten: jasmijn en sneeuwbes, sering en gouden regen, van alles was erbij. Er waren ook fijne sparretjes, laurierkers en hulst met altijd groen blad, — maar op het groene boschje, dat de kinderen zich voorgesteld hadden, leek het toch nog heel weinig toen de beplanting klaar was. De meeste struiken hadden doodsche, donkere takken, heelemaal bladerloos nog, — daar was weinig aan te zien. Maar 't zou wel komen! Aan de hulst zaten geen roode besjes, — dat hadden ze al gemerkt. Het was ook nog maar zoo'n klein boompje. De winter strooide sneeuw en ijzel over den dokterstuin en eerst de Lente bracht wat te kijken. Er kwamen bladeren in allerlei tinten van geel en groen. Heusch! in April leek het al een heel boschje. De zomer tooide de struiken met bloemen, — niet heel veel nog —, maar er was toch altijd wat te zien en alles volgde elkaar op. Lange jonge takken groeiden uit naar alle kanten en zonder dat de kinderen het merkten had ook de hulst in Juni gebloeid met klein, onaanzienlijke, witte bloempjes. Eerst toen in het late najaar daar zaadbessen uit gegroeid waren, die zich rood begonnen te kleuren, kregen ze er erg in.

— Nu, zullen we tegen Kerstmis fijn roode hulstbessen in onzen tuin hebben! zeiden ze tegen elkaar, „hulsttakken van ons zelf.”

— Vader! riep Riek opgetogen: — We krijgen hulstbessen in den tuin! Wel zeven takjes vol bessen, ze beginnen al te kleuren. Leuk, hè Paps? Fijn! Wat zal ik daar tegen Kerstmis mee geuren op school . . . Ik mag toch een paar takjes vóór op mijn mantelkraag? En een op mijn bontmuts, hé Paps? Uit onzen eigen tuin!

— Zoo? zei de dokter, — dacht je dat? Maar er is geen kwestie van! Die paar hulsttakjes daar blijf je me nu eens netjes af!

Ernstig keek hij zijn meisje eens aan. — Kijk! ik vind een besneeuwden hulststruik met roode bessen veel te mooi, — en ze zijn bovendien voor een hongerigen vogel in den winter nog wel eens een lekker hapje. . . . Koop jij van je zakgeld maar een takje hulstbessen, net als een ander, — als je zoo graag geuren wilt. . . . Begrepen?

Ai! wat trok die Riek opeens een pruillip. — Nou! dan niet! mompelde ze en schudde haar blonde krullen.

— Goed begrepen? vroeg Vader nog eens met nadruk. — Jawel, Paps! zei ze benepen.

Er werd niet meer over de hulstbessen gesproken tusschen die twee. En toch — de vuurroode besjes tusschen de donkere, mooi gevormde stekelige hulstbladeren zag je al in de verte, kleine, fleurige puntjes in den al zoo grauwen, winterschen tuin.

* * *

Een paar weken later was het volop winter. 't Vroor al enkele dagen voor Kerstmis en in den Kerstnacht was er een flink pak sneeuw gevallen. Alle hekkeposten hadden witte mutsjes op en de tuin met besneeuwde sparretjes en struiken was een echt stukje Mid-winter.

De dokterskinderen hadden al vroeg in den morgen vuurroode wangen en blauwroode vingers van het sneeuwballen gooien. Maar ze waren den dag begonnen met het houten voerhuisje voor de hongerige wintervogels rijk van voedsel te voorzien. Ook hadden ze op een schoon geveegd plekje broodkruimels voor musschen en andere vogels gestrooid. Wim had een pad geveegd van de voordeur naar de straat.

Bij het ontbijt had heel het gezin zich vermaakt met de buitelingen en kunstenmakerstoeren der meezen aan de snoeren aangeregen olienootjes, welke buiten voor het raam waren opgehangen. Wim zat te boomen over een reuzengroote sneeuwpop en Riek had gedroomd van schaatsenrijden, vertelde ze. Voor het eerst stond ze op schaatsen en kon zoo maar ineens wegrijden. Het ging zoo hard, dat geen mensch haar kon bijhouden.

— Zouden jullie erg graag een paar schaatsen willen hebben? vroeg Vader opeens. Nou! dat kun je begrijpen: Graag! Graag! — Als Moeder het goedvindt, dan gaan we op derden Kerstdag voor elk een paar koopen.

Moeder vond het best en aan het hoerageroep kwam haast geen einde.

In den voormiddag kwam eensklaps de zon door de grijze sneeuwwolken. De lucht klaarde op en de koude, witte wereld lag te schitteren in blinkenden glans. Wat mooi, wat blij was 't nu rondom! Alles lag blank en rein onder een strakblauwen, zonnigen hemel. Groote en kleine menschen bleven af en toe stilstaan, keken om zich heen en omhoog in dien heerlijk lichten Kerstmorgen.

Riek stond buiten. Een merel kwam neergestreken op het schoongeveegde plekje voor de musschen, — maar die hadden er allang de laatste kruimel brood weggepikt. Weg vloog de mooie, gitzwarte vogel weer en scharrelde wat in de losse sneeuw onder de struiken. Wip! daar fladderde hij omhoog in het hulstboompje, dat dik bestoven stond met een vracht rulle sneeuw. De merel had de roode hulstbessen ontdekt en begon te eten van de rijpe zaden. Riek zag het.

Warempel! die goede Paps had toch gelijk gehad. . . .

Ze draalde even. Toen sloop ze op haar teenen naar het raam van Vaders werkkamer en klopte tegen de ruiten. — Kom eens gauw buiten? wenkte ze. — Ja, dadelijk komen, er is wat moois te zien! riep ze, met haar neusje tegen de koude ruit gedrukt.

Ze pakte Vaders arm, toen hij buiten kwam en trok hem mee den tuin in.

— Wel? — Neen niet praten . . . zachtjes doen, want kijk daar eens, in de hulst.... Voorzichtig slopen ze naderbij. Tusschen de besneeuwde groene, puntige bladeren zat de merel met zijn gouden snavel zich te vergasten aan de roode hulstbessen, waarmee Riek eens had willen pronken.

— Mooi, hè Paps? — Eenig, vond hij. Ze stonden en keken stilletjes toe. Vaders hand gleed onderwijl zacht over de blonde krullen van zijn meisje, dat niet naar hem opkijken dorst. Voor zich heen zei ze toen zachtjes: — Och, Paps ik ben wel eens een naar kind . . . maar dat meen ik zoo niet, hoor!

— Kom, malle meid! dat ben ik allang weer vergeten . . . Kijk toch eens hoe mooi het is overal . . . wat een licht, wat een zonneschijn, zoo maar midden in den winter!

